

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **S. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 115998/2016 ze dne 13. 3. 2017, ve věci
správního deliktu,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 115998/2016 ze dne 13. 3. 2017 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha – Dolní Chabry.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 22. 5. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 16. 8. 2016, č. j. SMO/305275/16/DSC/Kov, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Žalobkyně dle vytýkaného skutku jako provozovatelka vozidla tov. zn. Audi, RZ X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 4. 11. 2015 v době nejméně od 10:10 do 10:20 hodin v Ostravě-Přívoze, na ul. Nádražní (parkoviště u Hl. nádraží ČD) stálo uvedené vozidlo v působnosti dopravního značení „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ – parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po-Pá 8.00-19.00“, a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku.
3. Žalobkyně předně namítla, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména poukázala na to, že ve výroku není obsaženo ustanovení, které mělo být jednáním řidiče vozidla žalobkyně porušeno nerespektováním dopravní značky IP 25a a IP 13c; absentuje tedy ustanovení zakládající protiprávnost skutku, který je žalobkyni kladen za vinu. Dále ve výroku chybí ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má správní delikt vykazovat dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle žalobkyně není ve výroku obsaženo ani ustanovení, podle kterého je ukládána pokuta. Ve vztahu ke skutkové specifikaci, neodpovídá označení místa skutku skutečnosti, resp. je specifikováno velmi obecně a tudíž neurčitě. Místo skutku je totiž specifikováno jako „parkoviště u Hl. nádraží ČD na ulici Nádražní v Ostravě“. Žalobkyně namítá, že parkoviště u Hl. nádraží v Ostravě není v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí evidováno jako ulice Nádražní, ale jako pozemní komunikace bez přiřazeného názvu.
4. Navíc, na předmětném parkovišti se nachází několik desítek parkovacích míst, přičemž však nikoliv každé z nich podléhá režimu dopravní značky IP 13c; na ostatních místech platí zákaz stání. Rovněž se na parkovišti nachází místa podléhající značce IP 13b, IP 13d a IP 12. Na uvedeném parkovišti tedy platí několik různých režimů dopravního značení.
5. Správní orgánem se dle žalobkyně dále nezabýval tím, zda dopravní značka IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem, byla umístěna v souladu s § 23 zákona č. 13/1997 Sb.,

o pozemních komunikacích. Nebylo prokázáno, že předmětné parkovací místo, kde stálo vozidlo žalobkyně, bylo stanoveno nařízením obce, zda obec vydala cenový předpis atd.

6. Žalobkyně v neposlední řadě namítla, že výrokem prvostupňového rozhodnutí jí je kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla se neřídil údaji uvedenými na parkovacím automatu. V řízení však nebylo nijak prokazováno, jaké údaje byly na parkovacích automatech umístěných na parkovišti uvedeny. Závěr správních orgánů je tedy nepodložený; nebylo prokázáno, že jednání, které je popsáno ve výroku, je skutečně protiprávní.
7. Závěrem žalobkyně namítla, že v řízení nebylo prokázáno ani to, že dopravní značení, které mělo být porušeno, bylo na dané místo stanoveno v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu opatřením obecné povahy. Správní orgány se dále nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí; k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že co se týče výroku prvostupňového rozhodnutí, pak ustanovení, podle kterého by byl jinak kvalifikován přestupek řidiče jsou uvedena v odůvodnění rozhodnutí, což je podle žalovaného zcela dostatečné. Má za to, že skutek je popsán zcela dostatečně tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Striktně vzato, parkoviště u Hlavního nádraží ČD v Ostravě již nespadá pod ulici Nádražní, nicméně k této ulici těsně přiléhá. Označení místa skutku nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, kde vozidlo žalobkyně stálo. K námitce umístění značky IP 13c v souladu s § 23 zákona o pozemních komunikacích žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení uvedenou skutečnost nijak nezpochybnila a ani ze spisu žádné pochybnosti o umístění značky nevyplývají. Totéž platí ve vztahu k § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Skutečnost, že se řidič vozidla neřídil údaji uvedenými na parkovacím automatu, je prokázána svědeckou výpovědí strážníka Městské policie Ostrava. Žalovanému není zřejmé, jaká relevantní změna v právní úpravě v době od spáchání skutku do vydání napadeného rozhodnutí by se mohla žalobkyně dotknout v tom smyslu, že by pro ni byla úprava příznivější. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Usnesením č. j. 22 A 100/2017-20 ze dne 13. 9. 2017 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
10. Uvedené řízení bylo skončeno Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto bylo dne 25. 6. 2018 podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů usnesením rozhodnuto, že se v řízení pokračuje.
11. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli s tímto žalobkyně nesouhlasila, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
12. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 4. 1. 2016 oznámila Městská policie Ostrava podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že dne 4. 11. 2015 v době od 10:10 do 10:20 hodin na ul. Nádražní v Ostravě – parkoviště u ul. Nádražní, nerespektoval

nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v působnosti dopravní značky „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ – parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po – Pá 8.00-19.00“ parkoval v rozporu s údaji na parkovacím automatu. Z přiložené dokumentace vyplývá, že při vjezdu na parkoviště je umístěna značka „Zóna s dopravním omezením“ – IP 25a s tím, že dopravní omezení je specifikováno vyobrazením symbolu značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ - IP 13c, s dodatkem „Po – Pá 8.00 - 19.00“. Z fotodokumentace dále vyplývá, že u místa stání předmětného vozidla se nenachází žádné jiné svislé dopravní značení.

13. Správní orgán prvního stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobkyně je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobkyni, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžité částky nebo ke sdělení osoby řidiče, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.
14. Na uvedenou výzvu žalobkyně sdělila, že vůz řídil pan D. P., nar.X, bytem O. 41, P. 7. Správní orgán uvedenou osobu předvolal k podání vysvětlení z adresy sdělené žalobkyní a také z adresy trvalého pobytu, přičemž zásilka z adresy sdělené žalobkyní byla vrácena s tím, že adresát je neznámý; nicméně byla uvedené osobě zásilka doručena na adresu pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že D.P. kontaktoval dne 2. 4. 2016 správní orgán prvního stupně s tím, že vozidlo neřídil a ani žádná vozidla neměl nikdy zapůjčena, v Ostravě minimálně 2 roky nebyl. Správní orgán prvního stupně následně dne 13. 7. 2016 odložil věc pro podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nato správní orgán prvního stupně dne 13. 7. 2016 zahájil s žalobkyní řízení o správním deliktu a zároveň ji předvolal k ústnímu jednání dne 15. 8. 2016. U tohoto jednání, ke kterému se žalobkyně nedostavila, provedl prvostupňový správní orgán listinné důkazy a zároveň provedl výslech svědka – M. M., strážníka Městské policie Ostrava, z jehož výpovědi soud zjistil, že tento dne 4. 11. 2015 v 10:10 hodin v Ostravě – Přívoze na ulici Nádražní na parkovišti u Hlavního nádraží ČD viděl stát vozidlo Audi, RZX, které nerespektovalo dopravní značení IP 25a a IP 13c, a v působnosti tohoto dopravního značení parkovalo v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Dopravní značení bylo umístěno v souladu se zákonem, bylo nepoškozené a jasně viditelné. Oba parkovací automaty byly v provozu.
15. Následně vydal správní orgán prvního stupně dne 16. 8. 2016 rozhodnutí, kterým rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v důsledku tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití vozidla tov. zn. Audi, RZ : X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 4. 11. 2015 (středa) v době nejméně od 10:10 do 10:20 hodin porušil blíže neustanovený řidič uvedeným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě Přívoze na ul. Nádražní (parkoviště u Hl. nádraží ČD) a nerespektoval dopravní značení „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením „IP 13c“ – Parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem Po – Pá 8.00-19.00“ a

v působnosti tohoto dopravního značení parkoval v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Tím porušila povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v jeho druhém odstavci, po konstatování, co bylo zjištěno z oznámení o přestupku ze strany Městské policie Ostrava uvedeno, že shora popsaným jednáním se měl blíže nezjištěný řidič dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ve vztahu ke zjištěním týkajícím se parkovacího automatu vyšel správní orgán ze svědecké výpovědi strážníka Městské policie M. M.; z jeho výpovědi však dle krajského soudu nelze zjistit, jaké údaje se v rozhodné době nacházely na předmětných parkovacích automatech. Žádná další zjištění v tomto směru správní orgán prvního stupně, jak vyplývá z uvedeného rozhodnutí, neučinil. Za popsané jednání uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a zavázal ji k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

16. K odvolání žalobkyně, v rámci kterého tato namítala pouze to, že správní orgán měl zahájit řízení o přestupku s řidičem vozidla, rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně vyhověl požadavku zákona stran nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a správně přestupek odložil. Z provedených důkazů vyplývá porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci v souladu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.
17. Krajský soud předně shledal jako důvodnou námitku žalobkyně týkající se nedostatečných skutkových zjištění o údajích na parkovacím automatu. Jestliže totiž součástí vymezení skutku učinil správní orgán prvního stupně to, že řidič vozidla nerespektoval *údaje na parkovacím automatu*, je zcela nezbytné, aby také tyto údaje byly ve výroku rozhodnutí jednoznačně specifikovány, čemuž však logicky musí předcházet jejich řádné zjištění. Z obsahu správních spisů však vyplývá, že v tomto směru správní orgán prvního stupně žádná bližší zjištění nečinil a spokojil se se zjištěním, že parkovací automaty byly v provozu. Takový postup však podle krajského soudu nelze akceptovat. Správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli při svém rozhodování o správním deliktu z nedostatečných skutkových zjištění, která vyžadují zásadní doplnění.
18. V důsledku uvedeného neobstojí napadené rozhodnutí také proto, že žalovaný akceptoval prvostupňové rozhodnutí co do obsahu jeho výroku. Dle žalobkyně totiž výrok v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, je třeba uvést následující. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, významem výroku v rozhodnutích o správních deliktech se Nejvyšší správní soud již vícekrát zabýval, viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008. Uvedl, že smyslem požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen; to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Dále, dle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46 „*I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí*

neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

19. Výrok prvostupňového rozhodnutí skutečně ve vymezení skutku neobsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z vymezení skutku je sice zřejmé, že tento měl spočívat v parkování v zóně působnosti značky „Parkoviště s parkovacím automatem“, nicméně, součástí skutkové věty, jak uvedeno výše, učinil prvostupňový správní orgán také to, že vozidlo stálo „v rozporu s údaji na parkovacím automatu“, aniž by však již předmětné údaje byly blíže vymezeny. Z uvedeného výroku sice primárně lze dovodit stání v působnosti dopravního značení „Parkoviště s parkovacím automatem“, nelze již však dovodit, jaká norma měla být porušena nerespektováním nespécifikovaných údajů umístěných na parkovacím automatu. Byť správní orgán prvního stupně ve druhém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, byla věta tato ustanovení obsahující uvozena úlovím „...tímto se měl řidič dopustit...“. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však již absentuje právní posouzení jednání, které měl tento vlastním dokazováním za prokázáno, tedy absentuje závěr, že prokázaným jednáním naplnil nezjištěný řidič znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Krajský soud má tedy za to, že v důsledku uvedeného není možné ani samotnou interpretací prvostupňového rozhodnutí dovodit, jaká konkrétní ustanovení právních norem tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, a to právě za situace, kdy součástí vytýkaného jednání je nerespektování nespécifikovaných údajů na parkovacím automatu. Tento nedostatek je nutno považovat dle krajského soudu za vadu, spočívající v porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí tento postup aproboval.
20. Oproti tomu jako nedůvodné posoudil krajský soud námitky, že výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu je neurčitý, pokud není přesně určeno konkrétní parkovací místo, na kterém mělo vozidlo stát. Parkovací místa na předmětném parkovišti se totiž nacházejí v zóně s dopravním omezením a tudíž působnost značky IP 25a spolu s IP 13c dopadá na všechna parkovací místa, vyjma těch, na která dopadá působnost jiných dopravních značení. Neurčitost nelze shledat ani v tom, že místo spáchání skutku je specifikováno ul. Nádražní v Ostravě – parkoviště u Hl. nádraží ČD, neboť je zřejmé, že uvedené parkoviště přímo navazuje na ul. Nádražní. Takto označené místo skutku je jednoznačné a nezaměnitelné.
21. Nedůvodné jsou také námitky, že správní orgán neprokázal, že porušené dopravní značení bylo na dané místo stanoveno ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy opatřením obecné povahy a dále, že se správní orgán nezabýval tím, zda při zpoplatnění užití pozemní komunikace byly dodrženy podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích. K uvedeným námitkám je zapotřebí uvést, že krajský soud v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10

As 24/2015-71 usoudil, že v předmětném správním řízení správní orgány v tomto směru řízení o správním deliktu dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Ze správního spisu totiž nevyplývá nic, co by mělo správní orgán vést k úvahám o nutnosti zjišťovat, zda dopravní značení bylo stanovena opatřením obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu a zda byly dodrženy podmínky zákona o pozemních komunikacích při zpoplatnění užití pozemní komunikace.

22. Závěrem krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku, že se správní orgány nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání projednávaných deliktů, není pro žalobkyni příznivější. Krajskému soudu totiž není zřejmé, jakou novou a příznivější právní úpravu má žalobkyně na mysli; krajský soud ověřil, že v mezidobí mezi spácháním deliktů a vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo v relevantní právní úpravě, zejm. právních normách, jež měly být porušeny, k žádným změnám.
23. Krajský soud s ohledem na shora uvedené napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsí žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.
	6 200 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.
	600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

11 228
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 21. srpna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu